

Op de vlucht

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie
1 *Dansen op lucht*
2 *Hemel en aarde*
3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie
1 *Meer dan liefde*
2 *Gesloten hart*
3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie
1 *Verbonden door het lot*
2 *Op zoek naar de bron*
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie
1 *Een ster van vuur*
2 *De baai der zuchten*
3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie
1 *De cirkel van zes*
2 *Dans van de goden*
3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)
1 *Verover je droom*
2 *Koester je droom*
3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)
1 *Geboren in vuur*
2 *Geboren in ijs*
3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie
1 *Het begin*
2 *Vanuit het duister*
3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet
1 *Dromen in beeld*
2 *Armen vol rozen*
3 *Proeven van liefde*
4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie
1 *Voor nu en altijd*
2 *De eerste en laatste*
3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie
1 *Ontwaken*

De villa Droomwereld
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden
Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag

Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug
Onderstromen

Op de vlucht
Erferis

Nora Roberts als J.D.
Robb bij Boekerij:

Thrillers:
Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord

Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever

E-booknovelles:
Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

Nora Roberts

Op de vlucht

Liefde kan een belangrijke drijfveer zijn – net als wraak

Eerste druk 2020
Tweede druk 2020
Derde druk 2020
Vierde druk 2021
Vijfde druk 2022

ISBN 978-90-225-9441-4
ISBN 978-94-023-1382-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Hideaway*
Vertaling: Iris Bol & Marcel Rouwé
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: @ Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Bisseling Literary Agency

© 2020 Nora Roberts
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor familie,
zowel van het bloed als van het hart

DEEL 1

Verloren onschuld

Dochters zijn je van het.

J.M. Barrie

*Een klein kind houdt van iedereen, vrienden,
en zijn inborst is goedheid – totdat er iets gebeurt.*

Flannery O'Connor

1

Big Sur, Californië, 2001

Toen Liam Sullivan op tweeënnegentigjarige leeftijd overleed in zijn slaap – in zijn eigen bed terwijl de vrouw met wie hij al vijfenzestig jaar was gehuwd naast hem zat – rouwde de hele wereld.

Er was een waar icoon gestorven.

Hij was geboren in een kleine cottage die verscholen lag tussen de groene heuvels en de weilanden nabij het dorpje Glendree in het Ierse graafschap Clare. Hij was het zevende en laatste kind van Seamus en Ailish Sullivan. In magere tijden had hij honger gekend, maar de smaak van zijn moeders broodpudding zou hij nooit vergeten, evenmin als de pijlsnelle zweepslag waarmee haar hand kon uitschieten wanneer hij het ernaar had gemaakt.

In de Grote Oorlog waren een van zijn ooms en zijn oudste broer gesneuveld, en ook had hij gerouwd om een zus die nog voor haar achttiende verjaardag was overleden bij de bevalling van haar tweede kind.

Al op jonge leeftijd had hij aan den lijve ondervonden hoe slopend ploegen was achter een paard dat Moon heette. Hij had geleerd hoe je een schaap moest scheren, een lam moest slachten, een koe moest melken en een stapelmuurtje moest bouwen.

En zijn hele, lange leven zou hij zich de avonden blijven herinneren waarop zijn familie rond het vuur had gezeten – de geur van turfrook, de heldere, engelachtige stem van zijn moeder die zich verhief wanneer ze zong en zijn vader die glimlachend naar haar keek terwijl hij vioolspeelde.

En het dansen.

Als jongen had hij af en toe een paar penny's verdiend met zingen in de pub terwijl de mensen uit de buurt er hun pilsje dronken en over het boerenbedrijf en de politiek zaten te praten. Bij het horen van zijn

sonore tenorstem pinkten de mensen een traantje weg en als hij dans- te werd iedereen vrolijk door zijn lenige lijf en snelle, bedreven voe- ten.

Hij droomde echter van meer dan het ploegen van akkers en het melken van de koe, van veel meer dan de schamele penny's die hij beurde in de kleine pub in Glendree.

Kort voor zijn zestiende verjaardag verliet hij zijn ouderlijk huis, met een paar kostbare Ierse ponden op zak. Samen met anderen die op zoek waren naar een beter leven doorstond hij de oversteek van de Atlantische Oceaan in de krappe verblijven benedendeks. Toen het schip in een storm stampte en slingerde en de lucht naar braaksel en angst stonk, dankte hij de hemel voor zijn ijzeren gestel.

Aan boord schreef hij plichtsgetrouw brieven naar huis die hij aan het einde van de reis hoopte te posten, en daarnaast hield hij het mo- reel van zijn medereizigers hoog door te zingen en te dansen.

Hij flirtte met een vlasblond meisje uit Cork dat Mary heette en wisselde een paar enthousiaste zoenen met haar uit. Zij was op weg naar Brooklyn, waar ze als dienstmeisje in een groot herenhuis zou gaan werken.

Samen met Mary stond hij in de koele, frisse lucht – eindelijk frisse lucht – en zag hij de grote dame die haar toorts hoog in de lucht stak. Hij was niet alleen een oceaan verwijderd van de boerderij waar hij was geboren en getogen, dacht hij. Nee, hij was in een compleet ande- re wereld.

En dat was nu zijn wereld.

Hij zou als leerjongen gaan werken bij Michael Donahue, de broer van zijn moeder, die slager was in het Meatpacking District. Hij werd hartelijk verwelkomd en omhelsd, en hij kreeg een bed toegewezen in een kamer die hij deelde met twee neven. Hoewel hij al na een paar weken een bloedhekel had aan de geluiden en de geuren van het werk, zette hij zijn beste beentje voor.

Toch bleef hij dromen van een beter leven.

En dat betere leven vond hij de eerste keer dat hij een deel van zijn zuurverdiende geld uitgaf om samen met de vlasblonde Mary in een bioscoop te mogen zitten. Daar zag hij magie op het witte doek, we- relden die totaal anders waren dan alles wat hij kende, werelden waar- in alles te vinden was wat een man zich kon wensen.

Daarin bestonden de geluiden van de botzagen en de doffe dreunen van de hakmessen niet. Zelfs de knappe Mary vervaagde toen hij voelde dat hij het doek en de wereld die erop te zien was werd ingezogen.

De beeldschone vrouwen, de heldhaftige mannen, alle drama en blijdschap. Toen hij weer tot zichzelf kwam, zag hij overal om zich heen de verrukte gezichten van het publiek. Hij zag de tranen en de vreugde en hoorde het applaus.

Dit was als voedsel voor een hongerige maag, dacht hij, of als een warme deken tegen de kou, een lichtje voor een beschadigde ziel.

Nog geen jaar nadat hij New York voor het eerst had gezien vanaf het dek van een schip, verliet hij de stad en trok naar het westen.

Op zijn reis van de ene naar de andere kust had hij allerlei baantjes, en hij stond versteld over de grootte van het land, de telkens veranderende landschappen en seizoenen. Hij sliep in weilanden, in schuren of achter in kroegen, waar hij zong in ruil voor een overnachting op een veldbed.

Eén keer bracht hij de nacht door in de cel na een klein handgemeen in een stad die Wichita heette.

Hij leerde in goederenwagons te springen en om de politie te ontlopen en – zoals hij zou zeggen in de talloze interviews die hij in de loop van zijn carrière zou geven – hij beleefde het avontuur van zijn leven.

Toen hij, na bijna twee jaar onderweg te zijn geweest, de grote, witte letters zag die het woord 'HOLLYWOODLAND' vormden, zwoer hij plechtig dat hij hier zijn roem en rijkdom zou vergaren.

Hij verdiende de kost met behulp van zijn slimheid, zijn stem en zijn sterke rug. Dankzij die slimheid wist hij een baantje als decorbouwer bij een filmstudio te bemachtigen, en dat werk deed hij zingend. Hij speelde scènes na die hij had gezien en hij oefende de verschillende accenten die hij had gehoord tijdens zijn reis van oost naar west.

Met de komst van de geluidsfilms veranderde alles en moesten er geluidsstudio's worden gebouwd. Acteurs uit de stomme film die hij vroeger had bewonderd bleken ineens schrille of brommende stemmen te hebben, waardoor er abrupt een einde kwam aan hun carrière.

Liams grote kans deed zich voor toen een regisseur hem tijdens zijn timmerwerk hoorde zingen – precies het nummer waarmee de

voormalige ster uit de stomme film zijn dame had moeten verleiden in een muzikale scène.

Liam wist dat de acteur in kwestie totaal niet kon zingen en hij had zijn oren goed de kost gegeven, waardoor hij wist dat men overwoog om gebruik te maken van een andere stem. Volgens Liam was het gewoon zaak om zich op het goede moment op de goede plaats te bevinden om die stem te mogen worden.

Weliswaar was zijn gezicht niet op het doek te zien, maar zijn stem betoverde het publiek. En die stem opende deuren voor hem. Een figurant, een klein rolletje zonder tekst, een rolletje waarin hij zijn eerste regel sprak. Het waren bouwstenen, het was een springplank. Hij had een basis gelegd en bouwde daarop voort. Hij had het talent en de onuitputtelijke energie die de familie Sullivan eigen was.

Hij, de boerenjongen uit Clare, had een agent en een contract, en begon in dat gouden tijdperk van Hollywood aan een loopbaan die tientallen jaren en vele generaties zou beslaan.

Hij ontmoette zijn vrouw, de pronte en populaire Rosemary Ryan, toen hij samen met haar schitterde in een musical – de eerste van vijf films die ze uiteindelijk samen zouden maken. De studio speelde verhalen door naar de roddelbladen, maar de mediaophef was overbodig.

Nog geen jaar na hun eerste ontmoeting stapten ze in het huwelijksbootje. Hun huwelijksreis ging naar Ierland, waar ze zowel zijn familie in Clare bezochten als de hare in het graafschap Mayo.

Ze lieten een groot, luxe huis bouwen in Beverly Hills en kregen een zoon, gevolgd door een dochter.

Ze kochten het land in Big Sur, want dat was liefde op het eerste gezicht, net als met hun romance. Het huis dat ze daar lieten bouwen keek uit op de oceaan en ze noemden het Sullivan's Rest. Het werd hun vakantiehuis en naarmate de jaren verstreken steeds meer hun permanente thuis.

Hun zoon, Hugh, bewees dat het Sullivan-Ryan-talent van de ene op de andere generatie werd doorgegeven toen hij zich van kindacteur tot hoofdrolspeler ontwikkelde. Hetzelfde gold voor hun dochter, Maureen, al koos zij voor New York en de theaters op Broadway.

Hugh's zoon Aidan werd hun eerste kleinkind, maar daarna sloeg het noodlot toe. Olivia, Hugh's eerste vrouw, en tevens zijn grote lief-

de, kwam om bij een vliegtuigongeluk op de terugweg van een filmopname in Montana.

Die zoon zou, na verloop van tijd, nog een Sullivan-ster op het witte doek laten schitteren.

Aidan, de kleinzoon van Liam en Rosemary, geloofde dat hij, geheel volgens de Sullivan-traditie, zijn grote liefde had gevonden in de persoon van Charlotte Dupont, een schoonheid met zijdeachtig blond haar. Ze vierden een bruiloft vol pracht en praal (exclusieve foto's in het tijdschrift *People*) en hij kocht een groot landhuis in Holmby Hills voor zijn bruid. Zij schonken Liam een achterkleindochter, eerste van de vierde generatie van de familie Sullivan, en noemden haar Caitlyn. Caitlyn Ryan Sullivan werd op slag de lieveling van Hollywood toen ze als dreumes van bijna twee haar filmdebuut maakte in *Will Daddy Make Three?* als ondeugende kleine meid die graag voor koppelaarster speelde.

Het feit dat de meeste recensenten van mening waren dat de kleine Cate de mannelijke en vrouwelijke hoofdrolspelers van het doek had gespeeld (onder wie haar moeder, die de vrouwelijke hoofdrol had) zorgde in bepaalde kringen voor nogal wat beroering.

Dat had haar laatste ervaring met prepuberale roem kunnen zijn, maar op haar zesde castte haar overgrootvader haar als de vrijmoedige Mary Kate in *Donovan's Dream*. Ze bracht zes weken door op locatie in Ierland en deelde het doek met haar vader, opa, overgrootvader en overgrootmoeder.

Ze sprak haar tekst uit met een West-Ierse tongval, alsof ze in dat deel van Ierland was geboren.

Die film, zowel bij het publiek als de recensenten een succes, zou de laatste worden van Liam Sullivan. In een van de weinige interviews die hij aan het einde van zijn leven gaf, zittend onder een bloeiende pruimenboom terwijl de Stille Oceaan naar de oneindigheid golfde, vertelde hij dat hij, net zoals de Donovan uit de film, zijn droom werkelijkheid had zien worden. Hij had een mooie film gemaakt met de vrouw van wie hij al zes decennia hield, hun zoon Hugh, hun kleinzoon Aidan en hun achterkleindochter Cate, die hun oogappel was.

Films, zo zei hij, hadden hem de grootste avonturen gebracht, dus hij vond dit het volmaakte besluit van zijn lange carrière.

Op een koele, heldere ochtend in februari, drie weken na zijn dood, verzamelden zijn weduwe, zijn familie en heel veel van de vrienden die hij in de loop der jaren had gemaakt, zich op zijn landgoed in Big Sur om – zoals Rosemary het per se wilde noemen – een leven te vieren dat goed en uitbundig was geleefd.

Ze hadden een formele uitvaart gehouden in L.A. met sterren en grafredes, maar hier zouden ze vieren hoeveel vreugde hij iedereen had gebracht.

Er waren toespraken en anekdotes, en er vloeiden tranen. Maar er was ook muziek, er werd gelachen en binnen en buiten speelden kinderen. Er waren hapjes, whiskey en wijn.

Rosemary, wier haren inmiddels even wit waren als de sneeuw op de toppen van het Santa Lucia-gebergte, omarmde de dag toen ze – een beetje vermoeid, als ze heel eerlijk was – bij de hoge stenen open haard ging zitten in wat zij de gezelschapskamer noemden. Vanaf die plek kon ze de kinderen zien – hun jonge gebeente dreef de spot met de bijtende winterkou – en de oceaan achter hen.

Ze pakte de hand van haar zoon toen Hugh naast haar kwam zitten. ‘Vind je me een gekke oude vrouw als ik zeg dat ik hem nog steeds voel, alsof hij vlak naast me staat?’

Ook haar stem had nog steeds een melodieuze Ierse tongval, net zoals haar man had gehad.

‘Hoe zou ik jou gek kunnen vinden als ik hetzelfde voel?’

Ze draaide zich naar hem toe, haar spierwitte haar kortgeknipt voor stijl en gemak, haar ogen levendig groen en vol humor. ‘Je zus zou zeggen dat we allebei gek zijn. Hoe heb ik ooit zo’n praktisch ingesteld kind als Maureen op de wereld kunnen zetten?’

Ze pakte de thee die hij haar aanreikte en trok een van haar wenkbrauwen op. ‘Zit er whiskey in?’

‘Ik ken mijn moeder.’

‘Dat is waar, jongen, maar je weet niet alles over me.’

Ze nipte van haar thee en slaakte een zucht. Daarna keek ze haar zoon aandachtig aan. Wat leek hij toch op zijn vader, dacht ze. Die verduiveld knappe Ieren. Haar jongen, haar kindje, had flink wat zilvergrijze lokken in zijn haar, en zijn stralende ogen waren nog altijd van het blauwste blauw.

‘Ik weet hoeveel verdriet je hebt gehad toen je jouw Olivia hebt

verloren. Zo plotseling, zo wreed. Ik zie haar in onze Caitlyn, en niet alleen in haar uiterlijk. Ik zie het in haar licht, haar vreugde en haar felheid. Nu klink ik alweer alsof ik gek ben.'

'Nee, ik zie hetzelfde. Als ik Cate hoor lachen, hoor ik Livvy lachen. Ze is mijn grote schat.'

'Dat weet ik, en dat was ze ook voor je vader. Hugh, ik ben blij dat je Lily hebt ontmoet en dat je na zo veel lange jaren alleen het geluk weer hebt gevonden. Ze is een goede moeder voor haar eigen kinderen en de afgelopen vier jaar is ze een lieve oma voor onze Cate geweest.'

'Inderdaad.'

'En dankzij die wetenschap, en de wetenschap dat onze Maureen gelukkig is, net als haar kinderen en kleinkinderen, heb ik een besluit genomen.'

'Waarover?'

'Over de rest van mijn leven. Ik ben gek op dit huis,' mompelde ze. 'En op het land hier. Ik ken het in elke mogelijke lichtval, in elk jaargetijde, in elke stemming. Je weet dat we het huis in L.A. hebben aangehouden, voornamelijk om sentimentele redenen, maar ook omdat het praktisch was wanneer een van ons daar een langere periode moest werken.'

'Wil je het nu verkopen?'

'Nee, ik denk het niet. De herinneringen in dat huis zijn me ook dierbaar. Je weet dat we het huis in New York hebben, en dat zal ik Maureen schenken. Ik wil weten of jij het huis in L.A. of dit huis wilt hebben. Dat wil ik weten, want ik ga naar Ierland.'

'Voor een bezoek?'

'Om er te wonen. Wacht even,' zei ze, voordat hij iets kon zeggen. 'Ik mag dan vanaf mijn tiende zijn opgegroeid in Boston, maar ik heb nog altijd familie in Ierland, mijn wortels liggen er. En de familie die je vader me heeft gegeven woont daar ook.'

Hij legde een hand op de hare en gebaarde met zijn kin naar het grote raam en de kinderen, de familie buiten. 'Je hebt hier familie.'

'Jazeker. Hier, in New York, Boston, Clare, Mayo en tegenwoordig ook in Londen. Lieve hemel, wat hebben we ons over de aarde verspreid, nietwaar, lieverd?'

'Daar lijkt het wel op.'

‘Ik hoop dat ze allemaal bij me op bezoek komen. Maar op dit moment wil ik in Ierland zijn. In de rust en het groen.’ Ze glimlachte naar hem, met een twinkeling in haar ogen. ‘Een oude weduwe die bruin brood bakt en sjaals breit.’

‘Je weet helemaal niet hoe je brood moet bakken of iets moet breien.’

‘Ha!’ Nu gaf ze een klap op zijn hand. ‘Dat kan ik heus wel leren, zelfs op mijn gevorderde leeftijd. Ik weet dat Lily en jij een thuis hebben, maar het is tijd dat ik iets ga... laten we het “teruggeven” noemen. De hemel mag weten hoe Liam en ik ooit zo veel geld hebben verdiend met werk dat we deden uit liefde.’

‘Talent.’ Daarna tikte hij zachtjes met een vinger tegen haar hoofd. ‘Intelligentie.’

‘Nou, we hadden beide zaken. En nu wil ik wat afstoten van alles wat we hebben verworven. Ik wil die schattige cottage in Mayo, die we hebben gekocht. Dus wat is het huis voor jou, Hugh? Dat in Beverly Hills of dit in Big Sur?’

‘Hier. Dit huis.’ Toen ze glimlachte, schudde hij zijn hoofd. ‘Dat wist je al voordat je het vroeg.’

‘Ik ken mijn jongen nog beter dan hij zijn moeder kent. Goed, dat is dan afgesproken. Het is van jou. En ik vertrouw erop dat je het goed zult onderhouden.’

‘Je weet dat ik dat zal doen, maar...’

‘Geen gemaar. Mijn besluit staat vast. Maar ik reken verdorie natuurlijk wel op een logeerplek als ik op bezoek kom. En dat zal ik zeker doen. Je pa en ik hebben hier heerlijke jaren gehad. Ik wil dat ons nageslacht hier ook heerlijke jaren zal hebben.’ Ze gaf een klopje op zijn hand. ‘Kijk toch naar buiten, Hugh.’ Ze begon te lachen toen ze Cate een handstand zag doen. ‘Dat is de toekomst, en ik ben ontzettend dankbaar dat ik betrokken was bij het ontstaan ervan.’

Terwijl Cate handstanden deed om twee van haar jongere neefjes en nichtjes te vermaken, bakkeleiden haar ouders in hun gastensuite.

Charlotte, die haar haren voor de gelegenheid uit haar gezicht had getrokken in een chignon, ijsbeerde op de hardhouten vloer waarbij de hoge hakken van haar Louboutins klonken als ongeduldig vingergeklik.

Vroeger was Aidan helemaal in de ban geweest van de rauwe ener-

gie die ze uitstraalde. Nu werd hij er alleen nog maar moe van.

‘Ik wil hier weg, Aidan. Godsamme nog aan toe.’

‘En we gaan ook weg. Morgenmiddag, zoals gepland.’

Met een ruk draaide ze zich naar hem toe, haar ogen glinsterend van boze tranen. Het zachte winterlicht viel door de brede glazen deuren achter haar en vormde een stralenkrans om haar heen. ‘Ik ben het zat, snap je dat dan niet? Zie je soms niet dat ik op ben van de zenuwen? Waarom moeten we morgen in godsnaam een idiote familiebrunch hebben? We hebben gisteravond dat vervloekte diner al gehad, om nog maar te zwijgen over de uitvaart. Die duurde een eeuwigheid. Hoeveel verhalen over de grote Liam Sullivan moet ik in vredesnaam nog aanhoren?’

Hij had ooit gedacht dat ze zijn hechte, innig met elkaar vervlochten familiebanden begreep, en daarna had hij gehoopt dat ze die ooit zou begrijpen. Nu wisten ze allebei dat ze die hoogstens tolereerde.

Maar ook dat leek ze niet meer te doen.

Doodmoe ging Aidan zitten en hij gunde zichzelf een minuutje om zijn lange benen te strekken. Voor zijn volgende rol liet hij zijn baard staan. Dat vond hij irritant omdat het jeukte.

Tot zijn grote afschuw vond hij zijn vrouw op dat moment even irritant.

De scherpe randjes van hun huwelijk waren er de laatste tijd wat afgesleten, maar het leek erop dat ze weer een moeilijke periode hadden bereikt. ‘Charlotte, het is belangrijk voor mijn oma, mijn vader, voor mij en voor de rest van de familie.’

‘Jouw familie slokt me op met huid en haar, Aidan.’ Ze draaide zich op een van haar hakken om en maakte wilde handgebaren.

Al die dramatiek voor een paar uur extra, dacht hij. ‘Het is maar een nachtje langer en tegen etenstijd zullen er hier nog maar een handjevol mensen zijn. Morgen om deze tijd zijn we weer thuis. We hebben nog gasten, Charlotte. We horen nu beneden te zijn.’

‘Je oma kan zich wel over hen ontfermen. Of je vader. Of jij. Waarom kan ik niet alvast met het vliegtuig naar huis gaan?’

‘Omdat het mijn vaders vliegtuig is, en jij, Cate en ik morgen met Lily en hem naar huis zullen vliegen. Maar voorlopig vormen we een verenigd front.’

‘Als we zelf een vliegtuig hadden, zou ik niet hoeven wachten.’

Hij voelde de hoofdpijn achter zijn ogen erger worden. ‘Moeten we het daar echt over hebben? Uitgerekend nu?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Niemand zou me missen.’

Hij gooide het over een andere boeg en glimlachte. Uit ervaring wist hij dat zijn vrouw beter op vriendelijkheid dan op strengheid reageerde. ‘Ik zou je missen.’

Nadat ze een zucht had geslaakt, glimlachte ze terug.

En haar glimlach, dacht hij, deed het hart van een man stilstaan.

‘Ik ben een enorme lastpost.’

‘Ja, maar wel mijn lastpost.’

Na een snel lachje liep ze naar hem toe en ging op zijn schoot zitten. ‘Het spijt me, liefje. Nou, een beetje, dan. Je weet dat ik het hier nooit leuk heb gevonden. Het huis ligt zo afgelegen dat ik er claustrofobisch van word. En ik weet dat dat nergens op slaat.’

Hij wist wel beter dan haar glanzende blonde haar te strelen nadat ze het had laten kappen, daarom drukte hij een zachte zoen op haar slaap. ‘Ik snap het, maar morgen zijn we weer thuis. Hou het nog een avond vol. Doe het voor mijn oma en mijn vader. En voor mij.’

Nadat ze haar adem sissend had laten ontsnappen, gaf ze een por tegen zijn schouder en wierp hem toen de pruilende blik toe waar ze om bekendstond. Haar volle, koraalrode lippen, haar zachte, kristalblauwe ogen die werden omlijst door dramatische wimpers. ‘Ik kan hier maar beter punten voor krijgen. Veel punten.’

‘Wat zou je zeggen van voldoende punten voor een lang weekend in Cabo?’

Ze snakte naar adem en nam zijn gezicht in haar handen. ‘Meen je dat?’

‘Ik heb nog een paar weken voordat ik aan de volgende productie begin.’ Al pratend wreef hij met een hand over zijn stoppelbaard. ‘Laten we zeggen dat we een paar dagen naar het strand gaan. Cate zal het geweldig vinden.’

‘Ze moet naar school, Aidan.’

‘We nemen haar privéleraar wel mee.’

‘Wat zeg je hiervan?’ Nu sloeg ze haar armen om zijn hals en drukte haar lichaam, nog altijd in zwart gekleed vanwege de rouwperiode, tegen het zijne. ‘Cate gaat een lang weekend naar Hugh en Lily, wat ze heerlijk zal vinden. En wij gaan met zijn tweeën een paar dagen naar

Cabo.’ Ze gaf hem een zoen. ‘Wij saampjes. Ik wil dolgraag even alleen met je zijn, liefje. Denk je niet dat we dat nodig hebben?’

Daar had ze waarschijnlijk gelijk in. De gelukkige periodes hadden evenveel onderhoud nodig als de moeilijke. Hoewel hij het vreselijk vond om Cate thuis te laten, had Charlotte vermoedelijk gelijk. ‘Dat kan geregeld worden.’

‘Yes! Ik ga Grant een berichtje sturen om te vragen of hij me deze week een paar extra sessies kan geven. Ik wil het volmaakte bikini-lichaam.’

‘Dat heb je al.’

‘Dat zeg je omdat je mijn liefhebbende echtgenoot bent. We zullen eens kijken wat mijn superstrengere persoonlijk trainer ervan zegt. ‘O!’ Ze sprong van zijn schoot. ‘Ik moet gaan winkelen.’

‘Op dit moment moeten we naar beneden gaan.’

Haar gezicht werd even ontsierd door een glimp van ergernis, maar ze wist het snel weer in de plooi te krijgen. ‘Oké. Je hebt gelijk, maar geef me een paar minuutjes om mijn gezicht op te knappen.’

‘Je gezicht is beeldschon, zoals altijd.’

‘Lieve echtgenoot.’ Ze wees naar hem terwijl ze naar haar toilettafel liep. ‘Dank je, Aidan. De afgelopen weken, met alle eerbetonen en herdenkingsdiensten, zijn zwaar geweest voor iedereen. Het zal ons goeddoen om er een paar dagen tussenuit te gaan. Ik kom zo beneden.’

Terwijl haar ouders het bijlegden, regelde Cate buiten een partijtje verstoppertje als laatste spel die dag. Verstoppertje was altijd populair tijdens familiebijeenkomsten en hun versie had regels, beperkingen en bonuspunten.

In dit geval was een van de regels dat de deelnemers zich alleen buiten mochten verstoppen, aangezien sommige volwassenen hadden verordend dat er binnen niet gerend mocht worden. De zoeker kreeg een punt voor iedereen die hij vond en de eerste die werd gevonden moest bij de volgende ronde zoeken. Als die deelnemer jonger dan vijf was, dan mocht hij of zij een partner kiezen voor het volgende spel.

Als een verstopper drie ronden achter elkaar niet werd gevonden, kreeg hij of zij tien bonuspunten.

En aangezien Cate dit spel de hele dag al in gedachten had gepland,

wist ze hoe ze die punten kon verdienen.

Als een haas rende ze weg toen Boyd, die elf was, begon te tellen omdat hij de eerste zoeker was. Omdat Boyd, net als zijn oma, in New York woonde, kwam hij hoogstens een paar keer per jaar in Big Sur. Hij kende de tuin hier niet zoals zij. Bovendien had ze al een verstopplek uitgekozen.

Ze sloeg haar ogen ten hemel toen ze Ava, haar nichtje van vijf, onder het witte laken op een tafel vol etenswaren zag kruipen. Boyd zou Ava binnen twee minuten gevonden hebben. Ze ging bijna terug om Ava een beter plekje te laten zien, maar het was ieder voor zich!

De meeste gasten waren vertrokken en andere namen op dit moment afscheid. Maar er waren nog altijd veel volwassenen te vinden op de terrassen, bij de openluchtbars of rondom de vuurkorven. Ze voelde een steek van pijn toen ze bedacht waarom die mensen er waren.

Ze was dol geweest op haar overopa. Hij had altijd een verhaal paraat gehad en citroensnoepjes in zijn zak. Ze had heel hard moeten huilen toen papa haar vertelde dat overopa naar de hemel was gegaan. Hij had ook gehuild, zelfs toen hij tegen haar had gezegd dat overopa een lang en gelukkig leven had gehad. Dat hij voor heel veel mensen veel betekende en dat hij nooit vergeten zou worden.

Ze dacht aan de regel uit de film die ze samen hadden gemaakt, toen hij naast haar op een stenen muurtje had gezeten en had uitgekeken over het land.

‘Een leven wordt gekenmerkt door onze daden, lieverd, zowel de goede als de slechte. En de mensen die achterblijven oordelen over die kenmerken, en gedenken het leven.’

Ze dacht aan zijn citroensnoepjes en zijn omhelzingen terwijl ze zich naar de garage haastte en eromheen rende. Ze hoorde nog altijd stemmen, van de terrassen en uit de ommuurde tuin. Haar doel was de grote boom. Als ze naar de derde tak klom, kon ze zich verstoppen achter de dikke stam, tussen de groene bladeren die zo lekker roken, drie meter boven de grond.

Daar zou niemand haar vinden!

Haar haren – Keltisch zwart – wapperden achter haar aan terwijl ze rende. Nina, haar kindermisje, had het haar aan de zijanten vastgezet met vlinderspeldjes zodat het niet in haar gezicht zou vallen. Haar

ogen, fel en blauw, dansten toen ze uit het zicht vloog van het huis met de verschillende verdiepingen, ver voorbij het gastenhuis met het trapje naar het strand en het zwembad dat uitkeek op de oceaan.

's Ochtends had ze uit respect een jurk moeten dragen, maar Nina had speelkleden voor haar klaargelegd voor daarna. Ze moest weliswaar voorzichtig zijn met haar trui, maar ze wist dat het niet erg was als haar spijkerbroek smerig werd.

'Ik ga winnen,' fluisterde ze terwijl ze haar armen ophief naar de onderste tak van de Californische laurier en haar paarse (op dat moment haar lievelingskleur) sneaker in het kleine kwastgat zette om wat meer houvast te hebben.

Achter zich hoorde ze een geluid en hoewel ze wist dat het Boyd niet kon zijn, nog niet, maakte haar hart een sprongetje.

Ze zag een glimp van een man in het uniform van een kelner, met een blonde baard en blond haar dat in een staart zat. Hij droeg een zonnebril die het zonlicht terugkaatste naar haar.

Met een grijns drukte ze haar vinger tegen haar lippen. 'Verstoppertje,' zei ze tegen hem.

Hij glimlachte terug. 'Wil je een kontje?' Hij knikte, en kwam toen naar voren alsof hij haar er eentje wilde geven.

Ze voelde de scherpe prik in de zijkant van haar hals en hief haar hand om ernaar te slaan alsof het een insect was.

Toen rolden haar ogen omhoog in de kassen en voelde ze helemaal niets meer.

In luttele seconden had hij haar gekneveld en tiewraps om haar enkels en polsen gebonden.

Ze woog niet veel en omdat hij een man in uitstekende conditie was, had hij haar ook de paar meter naar de serveertrolley kunnen dragen als ze een volwassen vrouw was geweest.

Nadat hij haar in het kastje van de trolley had geduwd rolde hij het naar het bestelbusje van het cateringbedrijf – dat speciaal voor deze gelegenheid was ingericht. Hij duwde het ding de loopplank op en sloot de deuren van de laadbak.

In minder dan twee minuten reed hij de lange oprit af, naar de rand van het privéschiereiland. Bij het hek toetste hij de code in met een gehandschoende vinger. Toen de dubbele poort openging, reed hij erdoorheen, sloeg af en bevond zich op Highway 1.

Hij bedwong de neiging om de pruik en de valse baard af te trekken. Daar was het nog te vroeg voor, en hoe ergerlijk die dingen ook waren, dat kon hij voorlopig wel aan. Hij hoefde niet ver en hij verwachtte het krenge van tien miljoen veilig opgesloten te hebben in het luxe chalet (waarvan de eigenaren op dat moment in Maui waren) voordat het bij iemand opkwam om haar te gaan zoeken.

Toen hij de snelweg weer verliet en de steile weg opreed naar de plek waar een rijke klootzak had besloten een vakantieparadijsje te bouwen, te midden van een stel bomen, rotsen en dicht struikgewas, zat hij een deuntje te fluiten.

Alles was van een leien dakje gegaan.

Hij zag zijn kompaan ijsberen op het balkon op de eerste verdieping van het chalet en hij sloeg zijn ogen ten hemel. Over een klootzak gesproken.

Ze hadden dit verdomme in de knip. Ze zouden het kind bedwelmd houden, maar zelf voor alle zekerheid de hele tijd een masker dragen. Over een paar dagen – of misschien zelfs minder – zouden ze rijk zijn, kon het kind terug naar die verrekte Sullivans en zou hij, met een nieuwe naam en een nieuw paspoort, op weg zijn naar Mozambique om in stijl een tijdje van de zon te genieten.

Hij reed het busje naar de zijkant van het chalet. Vanaf de weg was de woning bijna niet te zien, dus hij wist dat niemand het busje achter de bomen aan de zijkant zou zien staan.

Toen hij uit het busje sprong, was zijn partner de trap al afgerend en haastte zich naar hem toe. ‘Heb je haar?’

‘Shit, ja. Het was doodsimpel.’

‘Weet je zeker dat niemand je heeft gezien? Weet je zeker...?’

‘Jezus, Denby, chil een beetje.’

‘Geen namen,’ fluisterde Denby scherp. Hij duwde zijn zonnebril omhoog en keek om zich heen alsof er iemand in het bos wachtte om aan te vallen. ‘We mogen niet het risico lopen dat ze onze namen hoort.’

‘Ze is bewusteloos. Laten we haar naar boven brengen en opsluiten zodat ik deze rotzooi van mijn gezicht kan halen. Ik wil een biertje.’

‘Eerst de maskers. Jij bent verdomme geen arts. We kunnen niet zeker weten dat ze nog steeds buiten bewustzijn is.’

‘Goed, goed, ga je masker maar halen. Ik hou het hierbij.’ Hij klopte even op zijn baard.

Terwijl Denby weer naar binnen ging, deed hij de achterdeuren open en sprong de laadbak in, waarna hij de kastdeurtjes van de trolley opende. Van de wereld, dacht hij. Echt compleet. Hij rolde haar op de vloer, sleepte haar naar de deuren – zonder dat ze ook maar een kikk gaf – en sprong weer naar buiten.

Hij keek even op toen Denby verscheen met het masker en de pruik van Pennywise de dansende clown op, en hij begon te schaterlachen. ‘Als ze bijkomt voordat we haar binnen hebben, valt ze waarschijnlijk flauw van schrik,’ zei hij.

‘We willen toch dat ze bang is, zodat ze doet wat we willen. Verwend, rijk kreng.’

‘Ja, zo zal het wel lukken. Je kunt je niet meten met Tim Curry, maar zo zal het wel lukken.’

Hij tilde Cate over zijn schouder. ‘Is boven alles klaar?’

‘Ja. De ramen zijn dichtgespijkerd. Maar je hebt er nog steeds een schitterend uitzicht op de bergen,’ voegde Denby eraan toe terwijl hij achter zijn partner aan naar binnen liep, de rustieke luxe van het portaal en de grote, open woonkamer in. ‘Niet dat zij ervan zal kunnen genieten aangezien we zullen zorgen dat ze bewusteloos blijft, of zo goed als.’

Denby maakte een sprong van schrik toen het mobieltje dat aan de riem van zijn partner hing de ‘Mexicaanse hoedendans’ begon te spelen.

‘Godverdomme, Grant!’

Grant Sparks lachte slechts. ‘Je hebt mijn naam gebruikt, sukkel.’ Hij droeg Cate de trap op naar de eerste verdieping, die dankzij het gewelfde plafond vanaf de begane grond te zien was. ‘Dat is een tekstberichtje van mijn schatje. Doe een beetje rustig, kerel.’

Hij droeg Cate naar de slaapkamer die ze hadden gekozen omdat die een eigen badkamer had. Hij liet haar met een plof vallen op het hemelbed waar Denby het beddengoed had afgehaald zodat er alleen nog lakens op lagen, goedkope lakens die zij hadden gekocht en die ze mee zouden nemen als ze vertrokken.

De aangrenzende badkamer was om te voorkomen dat ze haar de kamer uit zouden moeten slepen. Op die manier vermeden ze dat er troep ontstond die ze geen van beiden wilden opruimen. Als ze toch troep maakte, zouden ze de lakens wassen. Na afloop zouden ze het

bed weer keurig opmaken met het originele beddengoed en de spijkers verwijderen die in de sloten van de ramen waren geslagen.

Hij keek om zich heen en zag tot zijn tevredenheid dat Denby alles had weggehaald wat het kind als wapen kon gebruiken – ja, alsof ze dat zou kunnen! – of waarmee ze een raam kon inslaan. Op zich zou ze daar veel te versuft voor zijn, maar waarom zouden ze het risico nemen?

Als ze het huis verlieten, zou het er precies zo uitzien als ze het hadden aangetroffen. Niemand zou weten dat ze binnen waren geweest.

‘Heb je de gloeilampen verwijderd?’

‘Allemaal.’

‘Goed werk. We moeten zorgen dat ze in het donker zit. Knip die tiewraps maar door en doe haar de knevel af. Als ze wakker wordt en moet piesen, wil ik niet dat ze het in bed doet. Van mij mag ze op de deur timmeren en zich gek schreeuwen. Dat maakt toch niet uit.’

‘Hoelang denk je dat ze nog bewusteloos blijft?’

‘Een paar uur. Als ze bijkomt, zullen we haar wat soep met een slaapmiddel geven waardoor ze de hele nacht buiten westen blijft.’

‘Wanneer ga je die lui bellen?’

‘Als het donker is. Jezus, ze zijn haar nog niet eens aan het zoeken. Ze was verdomme verstoppertje aan het spelen, precies zoals ons was verteld, en ze ging linea recta naar de plek waar ik haar te pakken zou nemen.’

Hij gaf Denby een klap op zijn rug. ‘Het had niet soepeler kunnen gaan. Regel hier alles en zorg ervoor dat de deur op slot zit. Ik ga deze rotzooi van mijn gezicht halen.’ Hij trok de pruik en het haarnetje eronder van zijn hoofd, waardoor er een goed geknipte bruine haardos met coupe soleil zichtbaar werd. ‘Ik ga een biertje drinken.’